

Uddrag af Den italienske elsker

Starten

Flyet til Pisa var forsinket.

Hun stod i solskinnet imellem alle de andre rejsende og så med ungdommelig forventning, hovedet en anelse på sned, ud mod landingsbanen. Lyset var skærende, luften stegende hed, stemningen på kogepunktet.

Han var fulgt efter. Det var kommet som en overraskelse, at det var hende. Han sad og iscenesatte de næste godt to timer med sig selv i den psykodramatiske hovedrolle. En terapiform, han havde dyrket gennem de seneste to årtier.

Et tvillingepar, to piger, sad med næserne mod det store vindue ud mod landingsbanen og formede læbelyde, efterladende våde mundafttryk. Måske var de to år.

En kvinde med store, runde solbriller og en gul kjole uden ærmer sad på den nærmeste stol. Hans blik dvælede kort ved hendes blege, blotlagte knæ, som godt kunne bruge lidt italiensk sol.

Flyet trillede ind, mange rejste sig og stillede sig i kø.

Passagerkabinen var som på andre low budget-fly indrettet med adgang til kun to toiletrum, et forrest og et bagerst. Han ville benytte det bagerste ...

Gorm havde ikke helt bestemt sig for, om manden skulle udføre drabet om bord eller bagefter i Pisa Lufthavn. Lige nu sad han og overvejede for og imod. Det hele havde ligget stille siden italiensturen. Han havde følt sig som musikeren Mikael Simpson, der "sidder lidt fast". Han syntes, han sad lidt fast. Et gammelt nummer, hvis man spurgte Pia. Seks-syv år gammelt.

Det sted i hans kommende, forhåbentlig, roman, hvor kvinden, han elsker, begår det utænkelige, det umulige i hans forestillingsverden, lå indhyllet i grød.

En sump af grød. Og gråd.

... ..

Henriette

Hun trykkede på "Luk computeren".

Tre dage endnu til en tid, hvor hun ikke rigtigt vidste, hvad hun skulle lave.

Den stod på sommerferie.

Juli måned var hvert år en underlig periode mellem to verdener. En rastløs træden vande, indtil hun igen skulle i vælten. Gorm havde haft ved hende efter eksamen. Han havde sagt, hun skulle sørge for at holde ferie, trække stikket ud. Tage rundt. Slappe af. Besøge familien. Drikke sig fuld et par gange.

Gorm skulle jo af sted til Toscana om få dage, så han stod ikke sådan lige til rådighed. Måske skulle hun bare selv gå i byen, selvom det var sjovest med nogen man kendte.

Gert, som hun var holdt op med at kalde Knold, havde inviteret til housewarming i weekenden, hvis hun gad at hjælpe til med at flytte ind. Han havde købt en lejlighed i Skolegade, 78 kvadratmeter, treværelses. Tredje sal. Ingen elevator.

Gorm skulle vist også hjælpe.

Dagene efter Gorms og hendes faglige aften var gået med at dechifrere, analysere, acceptere skiftende følelsers ihærdige påtrængenhed. De optrådte tilfældigt i vilkårlige tanke-rækker, af og til relevante. I drømme måske, hun huskede dem bare ikke. Kunne hun ubevidst fremprovokere dem? Tossede tanker! Men nødvendige.

De havde bare sagt godnat, givet hinanden et knus, et uformuleret "okay" på trods af det meget følelsesladede intermezzo.

Når hun vaskede op, satte kaffemaskinen i gang, åbnede for pc'en, når hun tog bad, forstyrrede hans dufte hende. Synet af hans undskyldende ansigt og blanke øjne.

Efterfølgende, faktisk allerede dagen efter aftenen, havde han forklaret sig. Han ville jo bare tage lidt hævn over hendes drillerier, havde ikke troet, det ville ramme så hårdt.

Hun forklarede, i fuld overensstemmelse med sandheden, at hun havde brugt meget energi på projektet og haft høje forventninger til hans respons. Han var hendes bedste kollega, nogle gange den eneste.

Hun tænkte for sig selv, at hun næsten havde ladet det skinne igennem, at han så at sige kunne forvalte hendes følelser i enhver situation. Blot et blink kunne betyde utrolig meget. En hånd på hendes skulder kunne fjerne åget med spande i ubalance: en faglig og en med de personlige, de følelsesmæssige. Ambitionsspande! Lorte ord, godt billede!

Hun vidste, at hun butlede sig gennem dagene, livet. Ville gerne have den accept, hun havde fortjent. Og hun havde fortjent megen accept. Gorm forstod. Han ville både hendes faglighed og person. Kollega og ven.

... ..

Gorm, Helen, Pia, Mark, Ida, Rikke og Jens i Toscana

Efter en lille halv time, hvor det bare gik opad, kunne de dreje ind på en meget snæver allé med nyligt stynede popler. På den brolagte gårdsplads blev de modtaget af to glade hunde, en slags terrierblanding med kort pels. De gav alle menneskene et velkomsts nus og løb på en kvik kommando hurtigt hen til deres herre.

"Benvenuti à Villa Rustica!" Italieneren, værten, en midaldrende mand med bulet stråhat og løs skjorte oven på en grå undertrøje, der kun halvt sad inden for de blå jeans, gav alle hånden. En lille kvinde med opsat sort hår og et stort, varmt smil kom ud og blandede sig i velkomsten. Manden tog de to største kufferter, Idas og Pias, med ind i det store hus. De satte bagagen fra sig inde i en højloftet hall med en bred trappe op til første sal. Manden tog et hurtigt kig på gruppen.

"Helen?" spurgte han med et anstrengt "h" Rikke, som hurtigt rettede ham: "No no, sono Rikke" og pegede på Helen. "Ah, sono Pietro. Una bella famiglia!" sagde han med en enkel, casual, men elegant håndbevægelse.

"Grazie!" sagde Helen.

"Le ragazze, come la mama, eh?"

... ..

Frank

Tilbage på hotellet afklædte han sig sit svedige tøj, studerede sit svedige ansigt i spejlet og tog et kort snif af armhulerne, som stank af stress. Han gik ind i sengen for at dampe af inden et velgørende bad. Han googlede og landede på google street view, orienterede sig i området. Lejligheden lå over for et hus med parkeringskælder. Han kunne leje en bil, parkere der og overvåge Friedrichs opgang. En indskydelse fik ham til at kigge efter en lejlighed overfor. Frugtesløst! Spild af tid, han havde set for mange krimier. Bus? Metro (som hedder Cort i Barcelona)? Holdepladserne og stationerne lå omtrent lige langt fra Carrer de Leiva. Han gik ind på ruteplanerne og tjekkede rejsetiden fra hotellet. En lille time med bus og omkring 50 minutter med undergrundsbanen. Afgange hvert kvarter – perfekt!

Perfekt og perfekt... Nej! Intet var perfekt for tiden! Tiden var nærmere på hævn i virkeligheden, end for bare tre døgn siden. Målet var i sigte.

... ..

Jørgen, Carina

Ti minutter senere parkerede han ved Skads Skole. Der var stadigvæk børn på legepladsen. De fleste fortsatte uforstyrret legen. Han havde forklaret hende omstændighederne omkring det opgør, der for to måneder siden havde fundet sted netop her. Han gik forrest hen mod legehuset, hvor døren stod åben. To drenge sad derinde med nogle "action men" og legede. De kiggede op.

"Hej, drenge. Er det action men?" Hun satte sig på hug.

"Ja, og jeg er morderen," svarede den sorte af dem med et bredt, hvidt smil.

"Okay, er du så politimand?" spurgte hun den anden, som så meget bleg ud i forhold til sin kammerat.

"Nej da. Jeg er den anden morder, ham der sælger stoffer."

"Er der slet ingen politimænd til at fange dem?" spurgte Jørgen.

"Politier er for dumme. De kan ingengang fange nogen som helst."

"Nå da, det lyder ikke godt."

"Min far siger, de er nogen sløve bananer."

"Det gør min far også. Og min far har været togfører," sagde den sorte.

"Min far er nede på havnen. Og han har en kran. Og han er helt vild stærk." Drengen så meget sigende på Jørgen.

"Lige så stærk som min makker her?" spurgte Carina og lagde sin hånd på hans højre biceps. Jørgen rødmede indeni.

"Tusind gange mere stærk," understregede drengen.

"Hvad hedder I, er I kæresten," ville den anden vide. Han viste igen sit fantastisk hvide tandsæt.

Jørgen og Carina så på hinanden. Jørgen rømmede sig og med meget myndig stemme sagde han: "Nå, men hvis I er mordere, så må vi hellere arrestere jer. I er hermed taget til fange af to sløve bananer." Han tog sit skilt frem. Det samme gjorde Carina.

"Wow!" udbød den blege. Han så på den anden. "Er I rigtige?"

"Kan du se det foto her," sagde hun og rakte id'et hen imod drengen, så han kunne se, det var hende. Han kiggede på både fotoet og hendes ansigt, grundigt. "Og kan du så se, hvad der står der," fortsatte hun og pegede på skiltet. "P-O-L-I-T-I, hvad siger det?" Bleg-ansigtet så over på sin makker, som hurtigt udbød: "Sløv banan!!!" Drengene skreg af grin. Det gjorde bananerne også.

"Nå, men vi skal ud og fange nogle rigtige forbrydere." Jørgen krøb udenfor, Carina fulgte.

De var nået nogle meter hen mod parkeringspladsen, da de hørte drengene råbe: "BANANKÆRESTER!"

... ..

Helen

Hun gik målrettet hen til cafeen, hvor hun og Rikke havde siddet. Kunne hun have bestilt den samme cappuccino som forleden, ville hun have gjort det. Men den, hun fik, var næsten lige så god. Hun læste sms'en fra i går igen. Ernest og hans kone, Sarah, ville komme i morgen (som var i dag) og bo i deres villa i de næste tre uger. Skulle de ikke se, om de kunne mødes? Hun havde ikke svaret. Vidste ikke, hvordan. Hvorfor, vidste hun godt. Hvorhenne foreslog han. Det var en lille bar på et gadehjørne ud til Via Fillungo. Den havde den sødeste lille baghave, hvor de kunne mødes helt uforstyrret. Hun skulle bare se sit snit, sms'e ham, og han ville være der i løbet af en halv time, hvis han da ikke allerede var i byen. Han glædede sig til at holde om hende.

Hun havde svaret, at det ville hun elske, men det var nok svært lige at finde tiden. Hun skulle nok give besked, så snart hun fandt den. Hun læste sms'en igen. Den samme snurren i maveregion og underliv, som hun følte hver gang, han lod høre fra sig. Den samme varme i kinder og nakke. Skuldrene slappede af, når hun følte ham – pr. sms eller rigtigt. Hans duft, hans ånde. Hans kys. Hvornår gik deres forhold fra at være kun fagligt til at

inkludere venskab og langt senere fuldbragt forelskelse? Ofte genkaldte hun den første gang.

... ..

Lucca er en varm by lørdag d. 6. juli. Selv luccheserne gisper i heden. Det er en trykkende, fugtig hede, der varsler skifte. Der er meldt tordenbyger sidst på natten og i morgen, og så vil luften blive rensset, og temperaturen vil falde til det rimelige. En smule vind fra vest hjælper også på det.

Nu, en time før Diana Krall indtager flygel og scene sammen med sit femmands band, er pladsen allerede fyldt. Pladsen er uudholdelig at være så mange mennesker på. At stå bag ved statuen, hvor mikserpult og en ekstra storskærm er stillet op, er en udfordring af de mere irriterende. Skulle man have investeret i en af stolene foran scenen eller ude i siden, hvor man i den ene ende kan svales i de høje plataners skygge? Ja, hvis der havde været flere billetter, da man købte. Man udkæmper små slag, skubber, skubbes, undskylder, sorry, scusi, for at kunne stå, hvor man stillede sig, da man kom, så man kan have udsyn til scenen og ikke kun den nærmeste storskærm, som egentlig ikke er stor, men akkurat dækker udsynet til scenen.

Blandt disse andenrangs tilskuere er der mindre og større grupper af unge italienere, hvoraf nogle har sat sig og tændt noget anderledes duftende tobak – nogle ville måske mene hørmende. De har taget plads på asfalten og sidder og lader nogle store joints gå på omgang. Enkelte overophedede forbigående, vil måske undres over, at netop denne type unge er til jazzkoncert. Herboende lucchesere vil vide, at der både er klassisk og rytmisk musikkonservatorium i byen.

... ..

De mødtes til Giovannis 25-års fødselsdag tre dage før jul. Blev venner. Med alles blikke på ritualer demonstrerede hun håndteringen af både pot og hash samt rullede de heftigste joints. Da hun lod ham være starter af den anden joint og tændte den for ham, blussede han og følte varme i maveregionen, nakken, kinderne. Han blev rød i hovedet og tør i svælget og hostede, så der landede en lille dråbe spyt på hendes hånd. Hun så det ikke, grinede heller ikke, men smilede, så det brændte.

Han drejer om hjørnet hen mod pladsen, hvor San Martino-katedralens hvide marmorfacade skinner ham i møde. Det svimler lidt. Der er liv ovre på baren ved springvandet. Han er tørstig, men han vil ikke komme for sent. Han tager den nemmeste vej ned til Corso Garibaldi, hvor han med tiltagende ubehag nærmer sig muren, mærker følgerne af den søvnmangel, som heden og myggene har udsat ham for den sidste uges tid. Skal han

blive søvnig, nu hvor håbet og viljen til at komme ind under huden på hende er på sit højeste? To timers koncert, ulidelig varme, svedhørm, larm og utålmodig venten har jo nok været dråben. Han har ikke følt sig så søvnig før. Han klarer dog den stejle sti op til muren uden de store anstrengelser. Hvor er det nu lige? Nå ja, venstre om, hen forbi nedgangen til stien over mod togstationen. Og så ligger det jo lige derhenne. San Colombano. Stedet hvor de skal mødes. De hyggelige, flakkende, næsten gennemsigtige lys ud mod vejen, den fjerne musik derindefra. Mobilten ringer. Det er hende. Hun er allerede omme i parken. Han kigger ind mod restauranten, da han passerer den. Tre grupper af mennesker iagttager ham, en mand griner højt. Manden skåler, råber cin cin, kvinderne ved bordet griner. Han mærker, at hans gang er blevet noget ujævn. De tre fadøl, han har drukket, har godt nok haft deres virkning, sådan plejer han bare ikke at påvirkes af øl.

Da han kommer rundt om hjørnet ind mod parken, ser han en persons omrids ovre til venstre ved det sidste træ før murens kant. Han tager sig sammen. Det er hende. Hun vinker ad ham. "Ciao Giulio, amico mio! Come stai?" Han ser hendes hvide smil gennem det filter, der har lagt sig over hans trætte øjne. Han føler ingen glæde, men rækker armene hen mod hende for at give hende et knus. Hun kommenterer, at han har tisset ned ad sig, han rækker bare ud efter hende. Hun trækker sig. Følelsen af ingenting tager imod ham, og han mærker svagt et skub bagfra, som sender ham ud over kanten. Da hans hoved rammer stenene, føler han kun glæden ved at kende Franca.